

FORMELE ARBITRAJULUI

IN RELATIILE COMERCIALE INTERNATIONALE

Curs de pregătire profesională continuă

- Baroul București –

22.09.2009

Arbitrajul comercial reprezintă o modalitate alternativă de soluționare a litigiilor comerciale, în cadrul căreia părțile împuternicesc, în limitele permise de lege, una sau mai multe persoane private să soluționeze un diferend juridic, înlăturând astfel, în privința respectivului litigiu competența instanțelor judecătorești și aplicabilitatea procedurilor naționale. Este o formă de justiție adaptată în mod special litigiilor dintre comercianți și folosită cu predilecție în mediul oamenilor de afaceri. Putem enumera limitativ două argumente privind preferința pentru o astfel de justiție, în comparație cu justiția statală: conservatorismul justiției statale și un pronunțat grad de imobilism.

Importanța și eficacitatea arbitrajului în relațiile comerciale internaționale au fost recunoscute prin Actul final al Conferinței pentru Securitate și Cooperare în Europa semnat la Helsinki la 1 august 1975 care reține că *arbitrajul este un mijloc corespunzător de a reglementa...rapid și echitabil litigiile care pot să rezulte din tranzacțiile comerciale în domeniul schimburilor de bunuri și de servicii și din contractele de cooperare industrială, recomandându-se organismelor, întreprinderilor și firmelor din țările lor să includă, dacă este cazul, clauze de arbitraj în contractele comerciale și în contractele de cooperare industrială sau în convențiile speciale.* Adunarea Generală a Organizației Naționale Unite recomandă la rândul său, în preambulul de la Rezoluția nr. 31/98 din 15 decembrie 1976, prin care a adoptat Regulamentul de arbitraj elaborat de către Comisia Națiunilor Unite pentru Dreptul Comercial Internațional, difuzarea și aplicarea sa cât mai largă în lume, recunoscând astfel utilitatea arbitrajului ca metodă de soluționare a litigiilor născute din relațiile comerciale internaționale. La rândul lor, comisiile

economice regionale ale Organizației Națiunilor Unite au elaborat regulamente facultative ale arbitrajului ad-hoc.¹

România a aderat ori a ratificat în perioada regimului comunist următoarele convenții internaționale având ca obiect de reglementare arbitrajul:

1. Convenția de la New York din 1958 pentru recunoașterea și executarea sentințelor arbitrale străine, la care România a aderat prin Decretul nr. 186/1961;
2. Convenția europeană de arbitraj comercial internațional încheiată la Geneva la 21 aprilie 1916 și ratificată de România prin Decretul nr.281/1963;
3. Convenția de la Washington din 1961 pentru reglementarea diferendelor relative la investiții între state și persoane ale altor state, ratificată de România prin Decretul nr. 62/1975;
4. Convenția de la Moscova din 1972 privind soluționarea pe cale arbitrală a litigiilor de drept civil decurgând din raporturile de colaboare economico-științifică, ratificată prin Decretul nr. 565/1973.²

Instituția arbitrajului își găsește consacarea juridică, în sistemul nostru de drept, în cuprinsul Cărții a IV-a din Codul de procedură civilă, intitulată „Despre arbitraj” (art. 340 - 370 din C. Pr. Civ.).

Conform art. 340 *persoanele care au capacitatea deplină de exercițiu al drepturilor pot conveni să soluționeze pe calea arbitrajului litigiile patrimoniale dintre ele, în afară de acelea care privesc drepturi asupra cărora legea nu permite a se face tranzacție.*

Această convenție stă la baza organizării și desfășurării arbitrajului (art. 341alin. 1).

Arbitrajul comercial internațional prezintă mai multe forme jurisdicționale. Criteriile folosite pentru clasificarea lor constau în următoarele: structura organizatorică, puterile conferite arbitrilor și competența arbitrajului.

¹ A se vedea în acest sens: Octavian Căpățână, *Litigiul arbitral de comerț exterior*, Ed. Academiei Române, București, 1987, p. 5 și urm, T.R.Popescu, *Dreptul comerțului internațional*, ed. A 2-a, E.D.P., București, 1983, p. 352 și urm.

² Viorel Roș, *Arbitrajul comercial internațional*, Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, București, p. 49.

1. Având în vedere **structura organizatorică**, arbitrajul poate fi *ocasional* și *instituțional*.

Arbitrajul ad-hoc sau ocazional se creează pentru un anumit litigiu și are o durată efemeră.

Arbitrajul instituționalizat are un caracter permanent fiind organizat sub forma unor centre permanente de arbitraj. Existența lui nu este dependentă de durata unui anumit litigiu.

2. În funcție de **puterile conferite arbitrilor de a soluționa litigiul** arbitrajul poate fi: *arbitraj în drept* și *în echitate*.

Arbitrajul în drept (sau *de iure*) se realizează după lege, arbitrii statuează potrivit normelor de drept incidente în cazul dat, norme pe care sunt obligați să le respecte.

Arbitrajul în echitate (sau *ex aequo et bono*) se realizează după principiile de echitate, adică după cugetul și chibzuința arbitrilor. Arbitrii nu sunt obligați să aplice normele legale de drept material și nici pe acelea de procedură.

3. După **competența lor materială**, se deosebesc *arbitraje cu o competență generală în materia diferendelor comerciale* și *arbitraje cu o competență specializată în categorii determinate de litigii*.

Din prima categorie fac parte arbitrajele cu sferă generală de activitate jurisdicțională ca de exemplu Curtea de Arbitraj de pe lângă Camera de Comerț Internațională de la Paris, Curtea de Arbitraj de la Londra, Institutul Olandez de Arbitraj, etc.

Din a doua categorie fac parte arbitrajele specializate pentru soluționarea anumitor litigii (de exemplu, Tribunalul de arbitraj al bursei de bumbac din Bremen).

4. În funcție de **competența teritorială**, arbitrajele se împart în trei categorii: *arbitraje de tip bilateral*, *arbitraje de tip regional* și *arbitraje cu vocație internațională*.

Arbitrajele de tip bilateral sunt create prin convenții internaționale bilaterale și au competența să soluționeze numai litigiile între parteneri din cele două state contractante. De exemplu, Camera arbitrală franco–germană pentru produsele solului; Comisia americano – canadiană de arbitrajul comercial.

Arbitrajele de tip regional sunt constituite printr-o convenție multilaterală perfectată între statele dintr-o anumită zonă geografică și rezolvă diferendele între parteneri aparținând statelor dintr-o anumită zonă geografică. În acest sens, Comisia scandinavă de arbitraj pentru piei; Comisia interamericană de arbitraj comercial.

Arbitrajele cu vocație internațională a căror competență teritorială se extinde indiferent de zona geografică soluționează litigiile provenind din orice țară. Exemplul cel mai caracteristic îl constituie Curtea de Arbitraj de pe lângă Camera de Comerț Internațională de la Paris.

5. În funcție de **aderențele naționale sau internaționale** pe care le are obiectul litigiului se disting: arbitrajul național sau intern și arbitrajul străin sau internațional.

Arbitrajul național are ca obiect soluționarea unor litigii izvorâte dintre comercianții rezidenți ai aceluiași stat iar arbitrajul străin soluționează litigiile dintre subiecții de drept participanți la raporturile comerciale, provenind din toate țările lumii.

ASPECTE RELEVANTE PRIVITOARE LA PRINCIPALELE FORME DE ARBITRAJ

I. ARBITRAJUL AD - HOC (SAU OCAZIONAL) ȘI ARBITRAJUL INSTITUȚIONAL (SAU INSTITUȚIONALIZAT)

Arbitrajul ad-hoc este considerat ca modalitatea originară, tradițională a arbitrajului, fiind organizat la inițiativa părților, în vederea soluționării unui anumit litigiu. Existența sa ia sfârșit odată cu pronunțarea hotărârii arbitrale ori cu expirarea termenului în care trebuia pronunțată hotărârea arbitrală.

Datorită modului său de organizare, arbitrajul ad-hoc nu dispune de elemente de structură prealabile. Conform dispozițiilor art. I, pct.2, lit. b din Convenția Europeană de Arbitraj Comercial Internațional perfectată la Geneva pe data de 21 aprilie 1961 prin *arbitraj* se înțelege *reglementarea litigiilor nu numai de către arbitrii numiți pentru cazuri determinate (arbitraj ad-hoc), ci și de către instituții permanente de arbitraj* (the term "arbitration" shall mean not only settlement by arbitrators appointed for each case (ad hoc arbitration) but also by permanent arbitral institutions).

Codul de procedură civilă, în Cartea a IV-a nu definește nici arbitrajul ad-hoc, nici pe cel instituțional, dar în redactarea anterioară de la 1865, codul nostru reglementa exclusiv arbitrajul ad-hoc. Astfel, arbitrajului ad – hoc i-a fost consacrată întreaga Carte a IV-a, intitulată *Despre arbitri*, reglementare care nu a suferit schimbări majore prin modificarea Codului de procedură civilă din 1900.

Dispozițiile Codului de procedură civilă se completează cu normele Legii camerelor de comerț din România, Legea nr. 335/2007, publicată în Monitorul Oficial nr. 836 din 6 decembrie 2007 și care a abrogat Decretul – Lege nr. 139/1990 privind camerele de comerț și industrie din România. Astfel, art. 4 lit. i) din Legea nr. 335/2007 prevede atribuția expresă a camerelor de comerț județene de a organiza activitatea de soluționare a litigiilor comerciale și civile prin mediere și arbitraj ad-hoc și instituționalizat.

Articolul 38 din Decretul nr. 424 din 2 noiembrie 1972 (abrogat prin dispozițiile art. 294 din Legea nr. 31/90) prevedea faptul că *litigiile născute din raporturile contractuale dintre societățile mixte și persoanele juridice române pot fi soluționate, dacă părțile convin, și prin arbitraj*. Dispozițiile alin. 2 din

același articol stipulează posibilitatea părților de a alege în ceea ce privește soluționarea litigiilor, în afară de competența instanțelor judecătorești și competența Comisiei de Arbitraj de pe lângă Camera de Comerț a României.

Ulterior, Legea nr. 15 din 8 august 1990, privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale prevedea în art. 51 alin. 2 posibilitatea regiilor autonome și a societăților comerciale de a apela la arbitraj, pentru soluționarea litigiilor dintre ele, legea nefăcând distincție între arbitrajul ad – hoc și cel instituțional.

Pe baza elementelor conținute de textul citat din Convenția internațională de la Geneva, arbitrajul ad-hoc (sau ocazional) poate fi definit ca *o formă de jurisdicție nestatală, cu caracter particular, susceptibilă de utilizare în raporturile de comerț internațional, constituită prin voința părților litigante în vederea soluționării unui litigiu determinat.*³

Arbitrajul ad-hoc sau ocazional constituie dreptul comun în materie de arbitraj comercial internațional.

Prezintă următoarele **trăsături distinctive**:

- ❖ funcționează numai în vederea soluționării unui litigiu determinant; odată cu pronunțarea sentinței, existența acestei instanțe de arbitraj încetează;
- ❖ atât structura cât și regulile de procedură ale arbitrajului ad-hoc vor fi diferite, în funcție de interesele părților din fiecare litigiu;
- ❖ prin convenția lor, părțile pot încredința soluționarea diferendului unui arbitru unic sau unui complet colegial; în cazul unui dezacord între părți, se va recurge la decizia unui terț sau a unei autorități;
- ❖ părțile pot conveni ca sentința arbitrală să fie supusă căilor de atac ori să fie definitivă și obligatorie;
- ❖ în cazul în care arbitrajul ad-hoc localizat în țara noastră este guvernat de prevederile unei convenții internaționale (cum este Convenția de la Geneva din 1961) este posibilă participarea în calitate de arbitru și a unei persoane având cetățenie străină;

³ Mircea N. Costin, Sergiu Deleanu, *Dreptul comerțului internațional*, vol. I, Partea generală, Editura Lumina Lex, București, 1994, p. 152.

- ❖ un arbitraj ad-hoc localizat în România poate fi supus, în temeiul voinței părților, unei legi străine atunci când o convenție internațională le autorizează să exercite o atare opțiune; este necesar să fie însă îndeplinită condiția ca legea străină preferată de părți să nu contrazică normele imperative și de ordine publică din dreptul nostru;⁴
- ❖ are caracter facultativ, esențialmente voluntar.

Dispozițiile de drept procesual român caracterizează arbitrajul ad-hoc ca o instituție facultativă, supusă totodată unei dependențe accentuate față de instanțele judecătorești.

Astfel, acestor instanțe le revin următoarele atribuții:

- de a desemna un supraarbitru când se ivesc neînțelegeri între arbitri sau atunci când arbitrii desemnați nu sunt împuterniciți prin compromis sau prin clauză compromisorie să-l aleagă;
- de soluționa orice cerere de recuzare privitoare la vreun arbitru;
- de a controla legalitatea și temeinicia sentinței arbitrale pe calea acțiunii în anulare;
- de a investi cu formula executorie sentințele arbitrale.

Regulile UNCITRAL din 1976 asigură un cadru viabil de organizare și funcționare a arbitrajului ocazional (ad-hoc). Adunarea Generală a Națiunilor Unite, a recomandat aplicarea acestor reguli în special în disputele comerciale apărute în contractele comerciale.

Curtea de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a României a fost reorganizată ca **instituție permanentă de arbitraj** - fără personalitate juridică - pe lângă Camera de Comerț și Industrie a României, pentru administrarea arbitrajului internațional și intern (art. 29 din Legea nr. 335/2007). Camera poate organiza arbitrajul ad-hoc numai dacă între părți există o convenție arbitrală scrisă. Dacă în convenția arbitrală nu este stipulată o prevedere referitoare la organizarea arbitrajului de către Cameră,

⁴ Mircea N. Costin, Sergiu Deleanu, op. cit., p. 152.

aceasta îl poate organiza la cererea comună a părților sau a uneia dintre ele, în cazul în care cealaltă parte acceptă cererea.

Prin convenția arbitrală, arbitrajul poate fi încredințat uneia sau mai multor persoane, învestite de părți, care în conformitate cu acea convenție pot să judece litigiul supus arbitrajului și să pronunțe o hotărâre definitivă și obligatorie pentru ele.

Convenția de arbitraj exprimă voința părților de a se adresa arbitrajului pentru soluționarea litigiilor dintre ele (art. 340, 341 din Codul de Procedură Civilă).

Convenția arbitrală poate fi exprimată sub forma unei *clauze în contract* (clauza compromisorie) sau în forma unui *acord separat* (compromisul), fiind obligatorie forma scrisă. Părțile pot de asemenea stipula în clauză numărul arbitrilor și locul arbitrajului. În cazul arbitrajului internațional, ele mai pot stipula limba utilizată în dezbateri și în inscripțiile depuse, precum și legea aplicabilă fondului litigiului.

Conform art. I, pct.2, lit.b din Convenția europeană de arbitraj comercial internațional, semnată la Geneva în 21 aprilie 1961, reglementarea litigiilor de către instituții permanente de arbitraj constituie, alături de arbitrajul ad-hoc, o formă de realizare a arbitrajului de comerț internațional.

Arbitrajul internațional (sau instituționalizat) este o formă a arbitrajului de comerț internațional a cărei existență nu depinde de durata unui anumit litigiu, presupune exercitarea atribuțiilor jurisdicționale în mod neîntrerupt, fiind organizat într-un cadru instituționalizat prin lege și având caracter de permanență și continuitate.

Arbitrajul instituționalizat prezintă numeroase și importante avantaje care-l fac să fie din ce în ce mai preferat față de arbitrajul ad-hoc.

Astfel, putem exemplifica următoarele avantaje pe care le prezintă soluționarea litigiilor de către Curtea de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a României:

- sentințele sunt definitive și obligatorii pentru părți, România ratificând Convenția Națiunilor Unite cu privire la recunoașterea și executarea sentințelor arbitrale străine, încheiată la New York, în 1958;
- competența specializată a arbitrilor – arbitrii Curții de Arbitraj sunt specialiști cu înaltă calificare în domeniul dreptului și relațiilor comerciale internaționale;
- confidențialitatea – ședințele de judecată nu sunt publice, nici o persoană nu are acces la informațiile privind activitatea de soluționare a litigiilor;
- rapiditatea – procedura arbitrală se desfășoară pe parcursul a cel mult 12 luni în arbitrajul internațional și 6 luni în cel intern (conform dispozițiilor din Cartea a IV-a din Codul de procedură civilă tribunalul arbitrar trebuie să pronunțe hotărârea în termen de cel mult 5 luni de la data constituirii sale, dacă părțile nu au prevăzut altfel; același termen de soluționare este stipulat și în Regulile de procedură arbitrală ale Curții de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a României în art. 35);
- costuri reduse – taxele de arbitraj sunt exprimate procentual, regresiv, pe tranșe, la valoarea obiectului litigiului, potrivit Normelor privind taxele și cheltuielile arbitrale; de asemenea, în arbitrajul intern, taxa arbitrală include și onorariile arbitrilor.

Pe de altă parte trebuie subliniat și faptul că o instituție permanentă prezintă o oarecare stabilitate și un anumit grad de certitudine, ceea ce îi conferă multiple posibilități de a-și aduce contribuția la formarea unei practici mai uniforme.

Toate aceste avantaje au dus la uzitarea cu predilecție a instituțiilor permanente de arbitraj, astfel încât marea majoritate a litigiilor ivite între participanții la comerț au fost încredințate spre soluționare unor asemenea instituții.⁵

⁵ Mircea N. Costin, Sergiu Deleanu, op. cit., p. 155.

Desfășurarea procesului arbitral începe după constituirea completului de arbitri. În principiu ea urmează regulile instituite prin Regulamentul propriu al centrului de arbitraj la care s-au adresat părțile litigante.

Unele din precizările Regulamentului au caracter obligatoriu, fiind considerate ca acceptate implicit de către părți iar altele au caracter facultativ pentru părți, acestea din urmă putându-le aduce amendamentele convenite și considerate de ele ca necesare.

Arbitrajul instituțional se efectuează de către instituții permanente de arbitraj, care funcționează pe lângă camerele de comerț (cum ar fi astfel Curtea de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a României) ori marile asociații corporative sau profesionale, ca instituții specializate (exemplu: Curtea de Arbitraj de pe lângă U.C.E.C.O.M., Camera Arbitrală a Bursei de Valori București).

Arbitrajul permanent poate avea o competență materială generală sau specializată. Instituțiile arbitrale cu o competență generală pot soluționa orice litigii în materie comercială. Ele își desfășoară activitatea pe lângă camerele sau bursele de comerț ori în mod independent. Instituțiile arbitrale specializate pot rezolva numai litigii de natură comercială.

Din punct de vedere al competenței teritoriale, arbitrajul poate fi cu caracter bilateral, regional și internațional. Cu toate că majoritatea organelor arbitrale sunt organizate ca instituții naționale, ele au o vocație internațională.

Ca o concluzie care se poate desprinde din problemele succint prezentate, este aceea că modalitatea tradițională de organizare a arbitrajului – forma ad-hoc – a devenit în prezent absentă, a intrat într-un declin ireversibil. Deși el își mai găsește expresia juridică în diferite texte de lege, în practică el nu mai reprezintă o alternativă căutată și preferată.

II. ARBITRAJUL ÎN DREPT ȘI ARBITRAJUL ÎN ECHITATE

Sub raportul aplicării normelor de drept, arbitrajul poate îmbrăca două forme: arbitrajul în drept, care este forma curentă a arbitrajului și arbitrajul în echitate, o formă foarte puțin folosită în practica arbitrajului nostru.

În cazul arbitrajului în drept sau in jure, arbitrii soluționează litigiile după lege, la fel ca instanțele judecătorești. Aceștia vor hotărî asupra unui litigiu, aplicând normele de drept incidente în cauză.

În arbitrajul în drept, hotărârea arbitrală trebuie să cuprindă, inter alia, motivele de drept pe care se întemeiază soluția. Acestea sunt temeiurile de drept indicate de art. 360 alin. 1 din Codul de procedură civilă:

- contractul principal, normele de drept aplicabile și atunci când este cazul, uzanțele comerciale. În această formă de arbitraj arătarea temeiurilor de drept este omniprezentă: cererea de arbitrare trebuie să cuprindă motivele de drept;
- întâmpinarea trebuie să răspundă în fapt și în drept la cererea de arbitrare;
- hotărârea arbitrală trebuie să cuprindă motivele de drept pe care se întemeiază soluția.

În absența unei stipulații a părților, puterile conferite arbitrilor vor fi conforme unui arbitraj de drept strict. Această formă de jurisdicție reprezintă arbitrajul de drept comun în materie.

Normele de drept național sau convențional permit alături de celelalte forme de arbitraj și arbitrajul de echitate. Conform art. 360 alin. 2 din Codul de procedură civilă arbitrajul în echitate poate avea loc numai pe baza acordului expres al părților.

Putem defini arbitrajul în echitate ca fiind acea formă a arbitrajului comercial internațional care se realizează după principiile de echitate și nu potrivit normelor de drept.

Arbitrajul de echitate este de facto și se caracterizează prin următoarele particularități specifice:

- arbitrul nu are obligația să aplice normele legale de drept material și nici pe acelea de procedură;

- soluția dată de arbitru are caracter definitiv, fiind inatacabilă la o altă instanță de arbitraj.

Cu toate acestea, arbitrajul în echitate rămâne în perimetrul dreptului comerțului internațional, fiind admis în marea majoritate a legislațiilor.

Admisibilitatea arbitrajului în echitate este consacrată prin diferite dispoziții normative, fie cu caracter național, fie cuprinse în regulamentele unor instituții de arbitraj comercial internațional, cum este cel al Curții de Arbitraj de pe lângă Camera de Comerț Internațională de la Paris, fie prin convenții internaționale, ca de exemplu Convenția europeană cu privire la arbitrajul comercial internațional semnată la 21.04.1961 la Geneva.

Dispozițiile art. VII paragraful 2 din Convenția de la Geneva din 1961 prevăd posibilitatea părților de a conveni ca arbitrii să hotărască ca *amiabili compozitori* sau *amiabili mediatori*, dacă legea care reglementează arbitrajul permite acest lucru (amiabilii compozitori sau mediatori au o libertate mai mare, rolul lor constând în găsirea unor soluții comerciale, echilibrate, fără îngrădirea sau rigoarea impusă de legile aplicabile cazului respectiv). Voința părților litigante trebuie să coincidă cu legea aplicabilă arbitrajului. Practica arbitrală a reținut că această reglementare se aplică și arbitrilor chemați să decidă în echitate. În literatura de specialitate s-a arătat că arbitrajul în echitate deține o poziție intermediară între arbitrajul în drept și arbitrajul încredințat unor amiabili mediatori.⁶

Deosebirea între cele două arbitraje rezultă din întinderea atribuțiilor conferite arbitrilor. În literatura de specialitate, există și opinii diferite care susțin că arbitrajul în echitate și arbitrajul încredințat unor mediatori amiabili sunt echivalente, ambele fiind plasate în interiorul domeniului dreptului.

Elementele de specificitate ale arbitrajului în echitate sunt următoarele:

⁶ Ioan Macovei, *Dreptul comerțului internațional*, vol. II, Editura C.H. Beck, București, 2009, p. 272.

- existența unei proceduri mai simple în soluționarea litigiilor și aplicarea unor reguli proprii comerțului internațional; în fiecare caz în parte arbitrii vor aprecia împrejurările de fapt, determinând conținutul noțiunii de echitate;
- ideea de echitate este inseparabil legată de ideea de justiție; evitând aplicarea strictă a dispozițiilor legale, hotărârile în echitate permit adoptarea unor soluții favorabile intereselor reciproce ale părților;
- arbitrii se pot pronunța numai în limitele investirii lor și numai asupra cererilor cu care au fost investiți, nerespectarea acestei cerințe fiind sancționată cu anularea hotărârii arbitrale în condițiile art. 364 lit. f din Codul de procedură civilă ;
- arbitrul în echitate nu este dispensat de obligația motivării cu arătarea temeiurilor în echitate care justifică soluția, nerespectarea acestei cerințe fiind sancționată cu anularea hotărârii arbitrale în condițiile art. 364 lit. g din Codul de procedură civilă;
- prin efectul aditerii acțiunii în anulare, instanța judecătorească prevăzută de art. 365 (1) din Codul de procedură civilă este ținută să judece litigiul în fond tot în echitate, în limitele inițiale ale investirii tribunalului arbitral;
- tribunalul arbitral este obligat să respecte cerințele de ordine publică, bune moravuri și dispozițiile imperative ale legii a căror încălcare ar conduce la anularea hotărârii arbitrale în condițiile art. 364 lit. i din Codul de procedură civilă.

Arbitrajul în echitate nu înseamnă o simplă tranzacție sau o conciliere a pretențiilor ridicate de către părți. Arbitrii în echitate judecă după norme și principii susceptibile de a fi aplicate în orice situație similară, atașați unui concept propriu de echitate. Arbitrajul în echitate nu poate fi decât juridic, întrucât voința părților exprimată în convenția de arbitraj este autorizată de lege.

Lector :

Conf.univ.dr. Av. Carmen PALACEAN